

Közlekedési rendőrök

Gépkocsivezető ismerősöm mondta a napokban: — Rendszeresen járom a városi és az a benyomásom, mintha az utóbbi időben több lenne az utcán a közlekedést irányító rendőr. Ezt hallva, nekem is eszembe jutott, hogy sok, lámpával ellátott kereszteződésben újabb rendőr is segíti a forgalmat; tényleg lehet benne valami, hogy többen vannak.

— Ugyanazzal a létszámmal dolgozunk, mint korábban — cáfolta meg tapasztalatunkat a Budapesti Rendőr-főkapitányság közlekedésrendészetén Maros János őrnagy, alosztályvezető. — Nyilván azért hat úgy, mintha többen lennének, mert a reggeli és a délutáni csúcsforgalom előtt a legkritikusabb helyekre vonjuk össze a járőröket.

A „fifikások”

A Clark Ádám tér, csúcsforgalmi körutunk első állomása, valóban kritikus hely, ami azt illeti. Végeláthatatlan sorokban állnak a járművek az alagútban, a Lánchíd utcán, a Fő utcán és persze a Lánchídon; az Alagút másik oldalán sem biztatóbb a kép. Az Attila utca és a Lánchíd forgalmának tehermentesítésére a rendőrök nem engedik balra nagy ívben bekanyarodni a Moszkva tér felől érkezőket: tovább terelik az oszlopot az Erzsébet-híd felé.

Persze ezt csak leírni könnyű. Az autósok zöme nem akar beletnyugodni a kényszerű útvonalváltzatásba. Ki panaszosan, ki ingerülten magyarázza, hogy nem a Kossuth Lajos utcába, hanem a Roosevelt térre vagy környékére igyekeznek, a „fifikások” pedig tovább indulnak ugyan az Attila úton, de az első saroknál megfordulnak, hogy mint jobbra kis ívben kanyarodók, besorolhasanak az Alagútban rekedt kocsik mögé...

— A forgalom ideiglenes elterelése még szokatlan a gépkocsivezetőknek — mondja Maros őrnagy —, s tulajdonképpen természetes, hogy akit ez kerülőre kényszerít, nem tapsol az örömtől. Nekünk azonban, kénytelen-kelletlen, egyre többzör kell élnünk vele. Megértést kérünk: a nagy-

városi közlekedésben időnként elkerülhetetlenek ezek a manőverek.

Ha már itt vagyunk, teszünk egy kísérletet. Az egyik URH-s kocsi beáll a Lánchíd felé tartók sorába, mi pedig elindulunk az Erzsébet-híd felé. A Körút és a Népköztársaság útja sarkánál beszálltunk meg a találkozó: öt perccel érünk később oda, mint a másik kocsi.

„Civilben” tisztviselő

Am hamarosan vissza is fordulunk, mert egy Volga vezetője szól, hogy az Erzsébet-hídon baleset történt; akadózik a forgalom. Mire odaérünk, alig lehet feljutni a hídra, három karambolos gépkocsi és egy feldől motorkerékpár zárja el az utat. Mint kiderül, az elsőtől alig százméternyire újabb koccanás történt, szerencsére nincs komolyabb sérült. A mentők elsősegélyben részesítették a motor pótutasát, a rendőrségnek senki sem telefonált, „gondoltuk, elintézzük egymás között” — mondja az egyik érdekelt. De arra nem gondoltak, hogy eltolták az útból járműveiket, ha már ilyen egyértelmű a felelősség.

Az őrnagy előbb a villamosot engedi el, utána a sínré tereli a várakozó kocsikat, Baki Géza törzsőrmester pedig a járőrök segítségével az utat szabadítja fel. Néhány perc múlva nyoma sem marad a forgalmi dugónak.

— Örömmel újságotlathom — büszkélkedik az alosztályvezető —, hogy mind gyakrabban kapunk dicséret sorokat és telefonokat a gépkocsivezetőktől, a jelek szerint egyre többen észreveszik, hogy értük dolgozunk. Ehhez persze az is hozzájárul, hogy csúcsforgalom idején — és ezzel nem árulok el titkot — csak baleset vagy kirívó szabálysértés esetén intézkedünk: a Margit-hídon, a Rákóczi úton vagy más nagy forgalmú útvonalon szolgálatot teljesítő járőröknek idejük sem lenne erre.

A Margit-híd budai oldalán kezdődő útszűkületnél Szilágyi Ottó önkéntes rendőrrel találkoztunk, „civilben” a Csepel Vas- és

Fémmevek tisztviselője. Pillanatnyilag elviselhető a forgalom, van idő néhány szóra.

— Ha nekem kocsim lenne, balra nagy ívben elkerülném a Margit-hídat — mondja. — Néha annyira összetorlódnak a járművek, hogy negyed, sőt fél órát kell várakozniuk.

— Ilyenkor a Margitszigetre irányítjuk a Pest felől jövő forgalmat — veszi át a szót kísérőm. — Néhányan a szökőkútnál megfordulnak és ismét próbálkoznak, de így sem tudjuk továbbengedni őket.

Csúcsforgalom után

Újabbán a csúcsforgalom idejére kikapcsolják a Mártírok útja és Török utca, illetve Frankel Leó út kereszteződésében működő lámpákat: a közlekedési rendőrök rugalmasabban tudnak alkalmazkodni a forgalom pillanatnyi igényeihez. Ha kell, három sorba terelik a járműveket — már amelyik hagyja magát, hisz ez is szokatlan még a gépkocsivezetőknek —, elsőbbséget biztosítanak a kanyarodó busznak, mert ezzel sok utas ér előbb célhoz, közben egy-egy rövid sípszóval figyelmeztetik a tilosnál lelépő gyalogosokat. A fiatal, határozott mozgulatokkal irányító rendőrnek, aki ottjártunkkor teljesít szolgálatot, másra is kiterjed a figyelmé, előljárójával közli: — Húsz perce nem jött villamos Pest felől.

— Az ugrásszerűen megnövekedett forgalom, az egyre több jármű új helyzet elé állította az autósokat, de rendőreinket is — ismeri el az őrnagy. — Am ha kölcsönösen egymásra támaszkodunk, hamar felaláljuk magunkat ebben az új helyzetben.

Reggel 8—fél 9 tájban és este 6 óra után, amint a fővárosi forgalma elcsendesedik, a közlekedési rendőrök ismét megszokott körzetüket járják. Gondosan ellenőrzik a közlekedési szabályok betartását és szigorúan fellépnek a saját és mások életét kockáztató autósok, motorosok, gyalogosok ellen. Egy darabig még erre is szükség van.

Kéri Tamás